

МОНЕТАТА

A silver coin is positioned behind the letter 'Н' in the title 'МОНЕТАТА'. The coin features a classical figure, possibly a personification of Justice or Liberty, holding a scale and a pomegranate. The coin is rendered in a realistic, shaded style.

ГЕРГАНА ЛАПТЕВА

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Монетата © Гергана Лаптева, 2020

© Егмонт България, 2020

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Стоян Атанасов @ KonturCreative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2471-1

*Посвецавам тази книга на всички, които вярват,
че могат да променят живота и съдбата си
чрез своите мисли и действия.*

ПЪРВА ЧАСТ

Време за размисъл

1

Мира допиваше кафето си, седнала под сянката на голям фикус, и от време на време разсеяно поглеждаше към часовника над изхода на терминала с надпис „Пристигащи“. Денят, както всеки друг по това време на годината, беше горещ, въздухът пареше, а летището гъмжеше от хора. Лекият ветрец си играеше с русите къдрици на косата ѝ, която бе вързала с копринена панделка. Тя прегледа бележника си и се зачете в програмата за групата туристи, която чакаше, за да убие времето. Знаеше я наизуст. Зачуди се къде е Емир и защо закъснява. Той беше един от шофьорите на агенцията и момичето се прокланаше, че е подранило, и вместо да седи в микробуса с климатик, се потеше в адската жега.

Любомира Антонова, която всички наричаха Мира, беше средна на ръст, с буйни руси коси и кафяви очи с кехлибарен оттенък. Плътните ѝ устни и бялата кожа ѝ придаваха някаква екзотична красота. Лесно завладяваше мъжките фантазии, но това слабо я вълнуваше.

Работеше в агенция „Аполон“ вече втора година. Освен специализиран водач, тя беше и мениджър на отдела за работа с туристическите агенти във фирмата. Твърдо възнамеряваше някой ден да застане начело на собствена агенция. Водеше групи главно по античните градове, гробниците и амфитеатрите, които изобилстваха в района и бяха доста добре запазени. Все пак се намираха в Сиде, един от градовете в Югозападна Турция, съхранили историята от времето на древните елини, римляни и византийци. Разказваше на туристите

за живота, разцвета и залеза на тези цивилизации. Беше завършила археология в един от престижните университети в родината си, а страстта ѝ към пътешествия и владееенето на няколко езика само ѝ бяха от полза при кандидатстването за тази позиция.

Пристигна в крайбрежния град като турист, уж за няколко седмици само. След два месеца, заплена от лазурното море, безкрайните плажове и борови гори, а и от факта, че буквално стъпва върху историята, реши да остане. Наеха я пробно в агенцията, но бързо се наложи като един от най-добрите екскурзоводи. Влагаше цялата си страст и време в работата. Какво друго да прави? Никой не я чакаше в София. Майка ѝ Ана живееше в Италия с втория си съпруг, а и двете никога не се бяха разбирали особено добре. Още от дете Мира усещаше, че майка ѝ е по-привързана към брат ѝ. Отначало изпитваше вина и се стараше да ѝ се хареса, но постепенно се отказа. Реши обаче, че ще направи всичко възможно да покаже на майка си, че е по-добрата, че тя е сбъркала, като я е пренебрегвала. Непременно щеше да успее да спечели, ако не обичта, то поне одобрението ѝ.

Баща им ги бе напуснал, когато бяха още малки, а с брат си не поддържаше връзка от години. Чувах се само по празниците и рождениците си дни. Александър беше с три години по-млад от Мира. Ана го беше разглезила до краен предел. Все му повтаряше, че носи името на един от най-великите мъже в историята. Александър разчиташе, освен на собствените си способности, на парите на втория си баща, господин Джан Карло Росси, и най-вече на предстоящата си сватба с неговата дъщеря Роберта. Брат ѝ бе завършил икономика и финанси и веднага след това бе започнал работа в една от фирмите на господин Росси. Макар да не бяха кръвни роднини, Джан Карло го ценеше. Освен това смяташе, че сватбата е най-добрият начин парите да си останат в семейството. Александър не беше лудо влюбен в Роберта, но я намираще за симпатична, разбираха се, а и идеята да стане съпруг на дъщерята на един от най-видните бизнесмени в Италия, му се струваше доста добра инвестиция. На Мира ѝ изглеждаше стран-

но, че брат ѝ си представя по този начин предстоящия брак, но пък Роберта го обичаше, а на него му харесваше да бъде с нея въпреки капризния ѝ характер.

Александър беше истинско копие на майка си – имаше нейната амбициозност, финес и хъс за успех. Ана беше вложила много усилия в сина си и вярваше, че любимецът ѝ няма да я разочарова. Той пък искаше да се възползва от всичко, което му предлага животът. Всички харесваха Александър, което не беше никак странно, като се има предвид привлекателната му външност. Жените направо му се лепяха, а той обичаше да се показва пред приятелите си с всяка поредна красавица. Водеше ги на разходка с яхтата си или на някое луксозно, уединено местенце, само внимаваше майка му и Джан Карло да не разберат. Обичаше живота си, макар че понякога непрекъснатата намеса на Ана му идваше в повече. Тя сякаш режисираше всичко и имаше ясен план за това, кога и как да се случат нещата.

Мира беше пълна противоположност на брат си. От малка свикна да е доста самостоятелна и да разчита на себе си. Не ѝ липсваха красотата и амбициозността, комбинацията, която често плашеше мъжете, но на нея не ѝ пукаше. Тя на всяка цена щеше да успее. Дори ако се наложеше да пожертва любовта. *Любов, това е илюзия от приказките и филмите. Тя само пречи и те кара да поставяш себе си на заден план, да пренебрегваш собствените си желания. Нямам време за това – често си мислеше тя.*

Когато баща им ги напусна, беше само на пет години, но много добре си спомняше колко трудно им беше и колко страдаше майка им. Тя работеше по цял ден, а вечер, когато си мислеше, че децата си играят или вече са заспали, плачеше. Мира я гледаше, притихнала зад вратата, и мразеше баща си, защото си бе тръгнал и ги бе оставил сами. Двата с Александър често стояха при баба им. Ана все беше заета през седмицата, а през почивните дни или спеше, или се занимаваше с Александър. Спомняше си как децата в училище я питаха защо баща ѝ никога не идва да я вземе, или защо не присъства

на тържествата. Тя отговаряше, че е зает. Беше я срам да каже, че ги е изоставил. После дойдоха и подигравките, хлапетата могат да бъдат много жестоки. Присмиваха ѝ се, че няма баща, че той я е оставил, защото е глупава и не иска да я вижда. Тогава беше малка и вярваше на всичко. В клас започна да страни от другите деца: или се караше с тях, или им обясняваше, че татко ѝ работи на кораб, който плава на края на света, че много я обича и че ще я заведе на места, за които те дори не са чували. Щом се прибереше вкъщи обаче, се затваряше в стаята си и плачеше, обвинявайки баща си за всичко, което е длъжна да търпи. Намрази го дълбоко и за нея той се превърна в тема табу. Когато порасна, си каза, че този човек не съществува, и никога не пожела да научи каквото и да било за него.

Майка им се стараше да не им липсва нищо, но парите все не стигаха и често се лишаваха от най-обикновени неща. За пръв път отидоха на море за дванадесетия ѝ рожден ден... Ала всичко се промени, когато Ана стана госпожа Росси. Омъжи се за преуспяващия бизнесмен и се премести да живее в Южна Италия. Александър я последва и дори прие фамилията на Джан Карло. Мира запази своята и остана да живее при баба си, която стана неин настойник, докато навърши пълнолетие.

Чувстваше се спокойна в Сиде, от дълго време не бе изпитвала такъв покой. Работеше много, отдадена изцяло на фирмата. Прекарваше дните си или с групите туристи, дошли да видят многобройните забележителности в района, или в офиса, занимавайки се с административните дела. През малкото си свободно време се разхождаше, плуваше с часове или четеше, излежавайки се на двора, под сянката на палмите и зокумите. Само тя си знаеше, че Сиде е опит за бягство от предишния живот и провалената ѝ връзка. Стана ѝ тъжно, когато се сети за милата си баба, която се спомина преди няколко години.

Почувства се съвсем сама, но в същото време беше твърдо решена да успее, да покаже на всички, и най-вече на майка си, колко е способна. Спомни си какви амбиции, планове и цели имаше, преди да срещне Георги, когато всичко се промени. Сянка премина през лицето ѝ при мисълта за него. Мира бързо прогони спомена от главата си, намести тъмните си очила и енергично се отправи към изхода на летището.

По същото време Стефан Георгиев седеше в таванския си апартамент в един от южните квартали на София и с досада гледаше през прозореца проливния дъжд, който не спираше вече цяла седмица. *Егати лятото* – изруга наум, макар че повече от лошото време го притесняваше мисълта, че няма тема за статията. Датата за следващия брой на списанието приближаваше и шефът му искаше нещо „разтърсващо“, както се бе изразил. Стефан много добре разбираше, че от тази статия зависи работата му. Напоследък в редакцията се носеше слух за съкращения, а това го изнервяше още повече.

Вече над десет години работеше за списание „Общество“, където завеждаше криминалната секция. Славеше се като един от най-добрите в бранша. Историите му бяха вълнуващи, описани с точност до най-малкия детайл, и винаги изпреварваха конкурентните издания. Това беше обяснимо – брат му Никола работеше в агенция „Митници“ и от него научаваше за поредната акция или разкрита престъпна група. Печелеше прилично, а и харчеше основно за себе си. Нямахме семейство, живееше сам и така смяташе да си остане. Притежаваше класическа красота, която му даваше самочувствие: тъмни очи и катраненочерна коса в комбинация с мускуесто тяло, поддържано с редовни посещения във фитнеса. Славеше се сред нежния пол като голям любовник. През уикендите понякога се отбиваше в конфермата на баща си в Кокаляне. Още от дете обичаше да язди. Това го отпускаше и му помагаше да подреди мислите си.

Зачуди се дали да не отиде да види родителите си, но в този дъжд изобщо не му се излизаше, а и имаше работа. Трябваше му история и то веднага. Освен това не му се слушаше постоянното опияване на баща му да зареже журналистиката и да се заеме със семейния бизнес. *Дали да не се обадя на брат ми? От няколко дни никакъв го няма* – мина му през ума. Стефан набра номера на Никола и след като никоой не отговори, захвърли телефона на канапето. *По дяволите, къде се губи Никола точно когато ми трябва!* Сипа си уиски и запреглежда сайтовете с надежда да попадне на нещо.

Звънът на телефона го изтръгна от унеса. Беше задрямал над лаптопа си. Стресна се и не можа веднага да разбере какъв е този оглушителен звук. Погледна дисплея, на който се изписа името на баща му. Сега точно не му се говореше с него. Не му се говореше с никого, главата го болеше и още нямаше статия. Звъненето не спря и Стефан с неохота вдигна.

– Какво си мислиш, че правиш? Защо не ми отговаряш? Търся те от половин час – прокълнтя гласът на баща му.

– Здравей и на теб, татко. Аз също се радвам да те чуя! – отговори с безразличие Стефан, като наблегна на последната фраза.

– Остави сега това – продължаваше да крещи гласът в апарата. – Не знам къде си и с кого, но веднага тръгвай към Правителствена болница.

– Какво е станало? Нещо с мама ли? – Стефан сериозно се притесни, напоследък Ася все се оплакваше от високо кръвно. Майка му беше най-милата жена, която познаваше, и може би единствената, на която вярваше.

– Не, на майка ти ѝ няма нищо. Брат ти е пострадал при акция. Докарали са го преди малко, не разбрах всичко. Хайде, стига си разпитвал. Тръгвай, ще се видим в болницата. Аз вече пътувам.

Връзката прекъсна. Стефан навлече набързо дънките и якето си и изтича навън. Продължаваше да вали. *Какво ли е станало? Ето защо Никола не си вдигаше телефона.* По тона на баща си не можа да опре-

дели колко сериозно е положението, защото той винаги съумяваше да запази спокойствие и да гледа на всяка ситуация рационално.

Иван Георгиев, само произнасянето на името му будеше уважение. Един от най-видните бизнесмени в града. Беше изградил своя империя от нищото. Роден в покрайнините на София, израснал в лишения, Иван превърна малката конюшня, която наследи от баща си, дядо Емо, в преуспяваща конеферма. Разположен в красива гориста местност край село Кокаляне, близо до язовир Панчарево, комплексът носеше името на неговата голяма любов, Ася, и наистина беше достоен за възхищение. Имаше развъдник на расови състезателни коне, както и център за езда и хипотерапия. Конете от фермата бяха носители на редица престижни отличия за чиста селекция и призове в различни шампионати и изложения в страната и чужбина.

Терапията чрез езда за хора със специфични двигателни потребности напоследък набираше все по-голяма популярност. Упражненията се провеждаха на открито, без седло, за да се използва температурата на коня, която благоприятства за отпускането на сухожилията на ездача. Така човек усеща движенията на животното, които въздействат на организма. Понякога самото общуване между човека и коня има оздравителен ефект.

Иван Георгиев определено имаше усет за бизнес, а и обичаше конете. Ядосваше се, че нито един от двамата му сина не се интересува от работата, и се притесняваше на кого ще остави конефермата някой ден. Този ден обаче беше далеч.

– Аз съм Иван Георгиев, синът ми Никола е бил приет преди малко. Искам да знам какво е състоянието му. Кой лекар е поел случая? –

Иван врълхлетя като хала на етажa, където се намираше гишетo за информация на болницата, а тонът му не търпеше отказ и звучеше така, сякаш всички трябва да знаят кой е.

– Момент да проверя – каза младата рецепционистка. – Да, докарали са двама полицаи, ранени при престрелка. Никола Георгиев ... Да, ето, в момента е в операционната.

– Веднага искам да го видя! – продължи да нарежда Иван, докато придържаше хлипачата си съпруга.

– Не може в момента, казах ви, че го оперират. След малко д-р Петров ще ви даде повече информация.

– Казах веднага! – вече повишил глас, Иван се мъчеше да запази спокойствие, доколкото му е възможно. – Искам веднага да знам как е синът ми!

– Моля ви, успокойте се и не викайте! Намираме се в болница – момичето леко се паникьоса да не се разиграе някоя драматична сцена точно в нейната смяна.

– Много добре знам къде сме.

– Иване, не викай, моля те! – плачейки, го задърпа Ася, а сетне се обърна към момичето: – Моля ви, само ни кажете, че Никола е добре, моля ви!

– Мамо, татко, къде е брат ми, разбрахте ли нещо? – Стефан току-що слязъл от асансьора и чул гласа на баща си, моментално се озова на рецепцията. Там вече се бяха скупчили и близките на другия полицай.

– Нищо не казват, оперират го, докторът щял да ни даде информация по-късно – Иван губеше търпение.

Стефан прегърна майка си, която тихо плачеше, молейки се за сина си. Обичаше и двамата, и то много. Никола вече бе тригодишен, когато Стефан се появи на бял свят в средата на януари. Раждането на втория ѝ син мина без проблеми, бебето беше красиво и здраво. Ася обаче все още помнеше ужаса, през който мина, за да даде живот на първата си рожба. Трябваше да се роди по Коледа, оставаха още

около две седмици. Като диабетичка, непрекъснато следеше нивото на кръвната си захар, а Иван я беше свързал със свой познат лекар, който ги уверяваше, че всичко е наред.

Една вечер в началото на декември ѝ стана лошо, започна да повръща и се почувства ужасно. Навън валеше сняг, който беше затруднял пътя от къщата им в Кокаляне до главното шосе. На всичкото отгоре и токът прекъсваше, телефонът също. Иван едва успя да се свърже с лекаря, който се опитваше да разбере от обясненията по телефона какво точно се случва. Състоянието на Ася се влошаваше, не спираше да повръща и я тресеше ужасно. Ясно беше, че нещо не е наред. В пълна безизходица Иван я пренесе на ръце до колата и незнайно как успя да стигне до главния път. Разстоянието до най-близката болница им се стори безкрайно, но когато най-сетне стигнаха, започна истинският кошмар.

Дойде дежурната акушерка, чу тоновете на бебето и каза, че всичко е наред, да не се притесняват и че след час пак ще дойде. През това време ѝ назначиха системи. Сестрата, на която това навярно беше първият сериозен случай, не успя да намери вената, за да включи системата, и реши да спре инсулина за малко. Това се оказа пагубно. Ася, изнемощяла и обезводнена, едвам дишаше. Молеше се само детето да е добре.

Дойде акушерката отново да провери тонове на детето, започна да прослушва целия ѝ корем, но не намираше нищо. Повика лекаря. Той я прегледа с ехограф и с глас, който сякаш идваше отдалеч, глас, който Ася никога нямаше да забрави, заяви, че няма тонове. Ася си помисли, че полудява, не знаеше къде се намира и само успя да го попита дали не греша, дали е сигурен. Съсипана, обезумяла, тя започна да се моли, въпреки че не беше вярваща, молеше се за чудо, нали по Коледа стават чудеса? И чудото стана. Появиха се отначало съвсем слаби тонове и след спешната операция в ранните часове на 6-ти декември се роди Никола. На Никулден. Дойде с името си. Оттогава Ася все трепереше над него и мисълта, че сега той е отново в

болница, че може да го загуби, я ужасяваше.

В този момент голямата стъклена врата на операционната се отвори и оттам излезе висок мъж, облечен в светлосин екип. Погледите на всички се насочиха към него.

– Докторе, как е синът ми? Моля ви, кажете – Ася плачеше и едва ѝ се разбираха думите.

– Майко, успокой се, остави лекарят да ни обясни.

– Двамата полицаи са извън опасност. Главен комисар Никола Георгиев има огнестрелна рана в дясното рамо, извадихме куршума, преляхме кръв, и той ще се оправи. Трябва му почивка няколко дни и силна храна. Другият полицай Игнатов не е имал такъв късмет, прострелян е на три места, но също е вън от опасност.

– Благодаря, много ви благодаря – Ася, плачейки сега от радост, се хвърли да го прегръща, а Иван стисна ръката му с думите:

– Благодаря ви, доктор Петров. Никога няма да забравя какво направихте за нас!

– Извинете, дали може да го видим поне за малко? – обади се Стефан, изпълнен с безкрайно облекчение.

– След малко ще го преместят в стая, влезте, но не го изморявайте!

С тези думи лекарят се отдалечи по коридора.

2

Сиде, Анталия

Сиде е живописно градче, стгушено между боровите гори на планината Торос и Средиземно море. Низините в околността са осеяни с маслинови, портокалови и нарови дръвчета. „Градът на наровете“, така го наричат. На местното анатолийско наречие *сиде* означава гранат – символ на плодородието. Тъй като зрънцата на наровия плод наподобяват гранатови кристали, градът бил наречен на този минерал.

Сиде е разположен на полуостров в един от най-живописните заливи по крайбрежието на Анталия. Плажната ивица се простира на повече от 20 километра, което е превърнало Сиде в един от най-популярните турски курорти, прочут с кристалночистите си, тюркоазени води, уханните борови гори и пребогатата си история.

Селището било основано през VII век преди новата ера и процъфтявало чак до IX век, когато било разграбено от арабските завоеватели. След въстанието от 1896 година на християнското население от остров Крит, довело до война между Османската империя и Гърция, мюсюлмански бежанци се преселили в разрушения град и го нарекли Селимие. Едва през 70-те години на XX век, с развитието на туризма в Турция, това слънчево рибарско градче се превръща в привлекателна туристическа дестинация.

Три империи поред са владели тези места в продължение на векове и са оставили великолепни образци на древната архитектура:

античен театър с 20 000 места за седане, градските порти и стени, датиращи от II век преди новата ера, древноримските терми, превърнати сега в музей, руините на храма на богинята Фортуна, нимфеума – минералния извор, посветен на нимфите, агората – обществения площад, улиците с колонади и още, и още.

Около 11 000 души живеят в това очарователно градче, посещавано почти цялгодишно от множество туристи. Но неговият център не се е променил особено през годините: сергиите, рибните ресторанти и кафенета под открито небе, разпръснати сред декора от древните останки, бръшлян и цветя. По крайбрежната алея, редом с пъстрите сергии с всевъзможни ръчно изработени сувенири и картини, се извисяват величествени колони, част от храмовете на Аполон и Атина.

Мира си спомни как пристигна в Сиде преди две години. Минаваше полунощ, когато самолетът ѝ от Истанбул кацна на летището в Анталия. Чакаха я от пансиона, който бе наела. Пътят между Анталия и Сиде е около 50 минути с кола и тя, уморена от дългия ден и жегата, бе задрямала. Събуди се точно когато влизаха през градската порта, наречена „Вратата на Веспасиан“, построена през IV век в чест на деветия император на Римската империя. И до днес трафикът към историческата част на града минава през нея. Имаше усещането, че е попаднала в приказка. Огромни прожектори осветяваха както портата, така и амфитеатъра, разположен наблизо, като им придаваха още по-голямо величие. Множество хора се гълпяха наоколо въпреки късния час, навярно защото по това време беше прохладно и идеално за разходка. А и всички магазини и заведения работеха. Очарованието на тази нощна разходка накара Мира да се влюби в града, макар да помнеше защо е дошла тук. За да забрави, за да избяга, за да започне начисто!

След като завърши магистратура по антична история на Мала Азия, Мира започна работа в катедрата по археология в университета, а едновременно с това и в една малка туристическа агенция. Трябваха ѝ пари, за да се грижи на свой ред за баба си, която ѝ бе дала толкова много. Майка ѝ ѝ прашаше пари, но Мира искаше да се справя сама. Прекарваше много време в библиотеката, която се намиреше на последния етаж на университета, под огромния купол. Атмосферата там я караше да се чувства като част от отминали епохи. Мири-сът на стари книги, копията на антични скулптури и рисунките по стените ѝ действаха успокояващо. Записа се на курс по история на изкуството. Искаше да стане най-добрата в професията си, да се прочуе може би с някоя находка, открита по време на разкопки, или да напише книга.

Беше ден като всеки друг. Мира бе изкарала няколко часа в библиотеката, погълната от някакъв текст. Стана ѝ задушно и реши да слезе в кафенето на двора. Седна на една маса, взе си капучино и започна да преглежда съобщенията и имейлите в телефона си.

– Госпожице, госпожице – някой я викаше, но тя не обърна внимание. – Госпожице! – Мира най-сетне се обърна. Задъхан мъж стоеше пред нея и ръкомахаше с портфейла ѝ в ръка. – Изпуснахте го!

Погледите им се срещнаха. Дали от горещината, или от красивите му, сини като морето очи, но сърцето на Мира заби учестено. Стана ѝ още по-топло и замаяно. В този момент той се усмихна и ѝ подаде портфейла.

– О, благодаря! Дори не съм разбрала, че е паднал – зарови в чантата си, сякаш за да се увери, че това е наистина нейният портфейл.

– Случва се! – отново се усмихна непознатият, без да откъсва поглед от нея.

– Преподавател ли сте? – попита Мира – Не съм ви виждала тук.

– Не, имам среща с един клиент, но закъснява – бързо отвърна мъжът, сякаш очакваше подобен въпрос. – Да ви почерпя ли нещо? Казвам се Георги – добави той, подарявайки на Мира още една прекрасна усмивка.

– Приятно ми е. Мира.

И така започна всичко. Харесаха се веднага. Започнаха да се срещат. Георги беше красавец, бивш плувец, с атлетично тяло и много забавен. Говореха, смееха се, разхождаха се или седяха с часове, наслаждавайки се един на друг. Мира се влюби до уши в Георги. Той също. Минаха няколко месеца, в които тя се чувстваше на седмото небе. Дори спря да ходи в библиотеката. След работа бързаше да се види с него. Мислеше за сините му очи, за дъха му, за пръстите му, които я докосват. Искаше да прекарват всяка свободна минута заедно. Той ѝ угаждаше за всичко, правеше ѝ подаръци, водеше я на излети или просто хапваха пица в апартамента ѝ, пиеха вино и крояха планове за бъдещето. Или поне Мира го възприемаше по този начин.

Един ден Георги изчезна. Точно преди Коледа. А щяха да замислят преди празниците и да прекарат цяла седмица, само двамата, в една хижа, близо до Монтана. Спря да отговаря на телефонните ѝ обаждания, не четеше есемесите ѝ, блокира профила ѝ в социалните мрежи. Мира обезумя от притеснение, какво ли не ѝ мина през ума. Приятелката ѝ Катя я съветваше да го потърси, да се обадят в полицията или да звънне на някой негов приятел. Тогава Мира си даде сметка, че дори не знае къде живее Георги. Всъщност не знаеше почти нищо за него. Само това, което той ѝ бе разказвал: че работи в строителна компания, че е от София, че е на 35 години и че има брат на име Огнян. Потърси го във Фейсбук и го намери. Намери и снимки на двамата братя с двете им жени и трите им деца. Едно сладко момиченце на Огнян и момче и момиче на Жоро. Да! Той е бил женен, а тя – достатъчно глупава да не се сети. Да не схване хилядите сигнали, за които си затваряше очите. Георги никога не я заведе в дома си, никога не ѝ звънна вечер, никога не разказа нещо за себе си,

освен случките отпреди години, когато е бил спасител в Албена.

Всъщност Катя беше споменала няколко пъти, че има нещо странно около него, че или е женен, или си има друга приятелка, но Мира, заслепена от любов, не ѝ обръщаше внимание. Сега всичко ѝ се изясни: защо не се снимаха двамата, защо не ѝ даваше да публикува в социалните мрежи нищо, свързано с него, защо се срещаха само когато той ѝ казваше, че е свободен. Колко глупава беше Мира! Как позволи на този мъж да я заблуди! Дори беше напуснала работата си в агенцията, за да има повече време да бъде с него. Глупачка!

Отначало плачеше неутешимо и не искаше да вижда никого. Само Катя и Георги, естествено. Но от него нямаше никакви новини. Катя търпеше стоически излиянията на приятелката си на бутилка вино. Мира обвиняваше себе си, че е била толкова наивна да се върже на този стар номер, после обвиняваше Георги, че е постъпил така с нея, че не е бил искрен, обвиняваше и съдбата, че я е срещнала с любовта на живота ѝ в грешен момент. Катя се опитваше да я успокои, но без особен успех. След известно време Мира дойде на себе си, но беше наранена и обидена. Сили ѝ даваше работата, макар че трудно успяваше да се съсредоточи.

Една снежна сутрин, малко преди рождения ѝ ден в средата на февруари, Мира седеше в апартамента си, увита с дебело одеяло, пиеше кафе и четеше някакво списание. Телефонът ѝ иззвъня. Погледна разсеяно дисплея и застина. Там пишеше ГЕОРГИ. Не беше сигурна дали иска да го чуе. За какво ѝ звънеше след толкова време мълчание, след като не събра смелост да ѝ каже в очите истината за себе си? Телефонът продължаваше да звъни. Мира го изключи.

На следващата сутрин на вратата се позвъни. Мира навлече пуловера, докато още търкаше сънено очи. Беше разсъждавала до късно на бутилка вино защо Георги ѝ звъня. Не се обади на Катя. Реши, че ще се справи сама. Катя ѝ беше казала, че щом веднъж я е излъгал, ще го направи пак. Отвори вратата, малко ядосана от досадния звънец. Пред нея стоеше в целия си блясък Георги.

– Какво искаш? – попита Мира с възможно най-студения си глас. Толкова пъти си бе представяла този миг, докато плачеше неутешимо, толкова пъти си бе мислила какво ще му каже, а сега не искаше дори да го поглежда.

– Виж, знам, че се държах като страхливец – започна колебливо Георги, – но разбери, аз ... не знаех как да ти кажа.

– Не си знаел, така ли? А не ти ли хрумна нещо от рода на: *Аз съм женен и имам две деца*. – Мира не можеше да владее емоциите си и вече крещеше.

– Каквото и да мислиш си права.

– Не ме интересува защо си дошъл. Късно се сети, върви си!

– Моля те, позволи ми да ти обясня.

– Какво ще ми обясняваш, вече знам всичко. Защо не отговаряше на обажданията и съобщенията ми? Знаеш ли колко те търсих? Мислих, че си умрял ... По-добре да беше! – сълзи напираха в очите ѝ. *По дяволите, само да не се разплача* – молеше се тя.

– Няма да се оправдавам. Сбърках, държах се като проклет страхливец. Трябваше да ти разкажа всичко, но не знаех как? Съжалявам! Обичам те! Моля те, прости ми!

Сякаш подът се разлюля, стана ѝ студено и погледът ѝ се замъгли. Толкова дълго копнееше да чуе тези думи, че не беше сигурна дали действително всичко това се случва, или е плод на въображението ѝ.

– Обичам те и искам да сме заедно – гласът на Георги идваше отдалеч.

– Махай се! – каза го толкова тихо, че и тя едвам се чу.

– Жена ми разбра, трябваше да изчезна. Не исках да те забърквам.

– Не си искал да ме забъркваш, ами тогава да си беше седял при жена си и децата. Забърка ме в момента, в който се запознахме. Можеше поне да си мъж и да ми кажеш истината, и аз да преценя искам или не искам да се забърквам – вече бе дошла на себе си.

– Знам, че обърках всичко, но моля те, опитай се да ме разбереш. Нека си дадем шанс.

– Шанс за какво? – Мира започна да трепери.

– Студено ли ти е? – попита я с приглушен глас Георги. Тя само поклати глава.

Той рязко я обърна към себе си. Впи устните си в нейните. Силно и страстно. Цялата ѝ ярост се изпари. Топлината му заливаше тялото ѝ. Опита се да го отблъсне, но той я хвана още по-здраво. Предаде се. Отпусна се в ръцете му и уви ръце около врата му.

Събуди се в прегръдките му, по-щастлива от всякога. Светът отново беше красив и тя дишаше леко. Колко бързо му прости само! Е, той обеща да се разведе в най-скоро време. Дали постъпи правилно, или отново се подведе по думите му?

Отговорът не закъсня. Не мина и месец и адът се разтвори пред Мира с пълна сила. Първо ѝ се обади съпругата на Георги, плачеше, крещеше, заплашваше и я обиждаше. Поиска да се видят. Видяха се. Мира се почувства като пълен боклук, че разваля щастливо семейство. Жената заяви, че ще се самоубие. Освен него и децата нямала друго. *Щастливо семейство, друг път* – помисли си Мира. Ако беше така, той какво търсеше при нея? После си даде сметка, че тази жена не обича Георги, но се ужасява от мисълта, че ако я остави, ще трябва да се оправя сама, а не искаше. Никога не беше работила и смяташе така и да си остане. Все пак му беше родила две деца и той бе длъжен да я издържа. Нямаше да позволи на някаква си пикла да ѝ отнеме това право. Е, всеки мъж кръшка. Важното е да се прибира вкъщи и никой да не разбира. Ябълката може да е гнила, но повърхността ѝ трябва да е лъскава.

Няколко дни по-късно я извикаха в деканата. Договорът ѝ бе прекратен. Оказа се, че жената на Георги е дъщеря на един от спонсорите на факултета. За да е сигурна, че мъжлето ѝ ще си седи вкъщи по празниците, баща ѝ се бе обадил, където трябва. Така Мира нямаше да руши имиджа на университета.

Не закъсня и най-лошата новина. Обади се от болницата, където лекуваха баба ѝ, че жената е зле и не ѝ остава много. Мира трябва-

ше да събере сили и да се сбогува с единствения човек, когото го бе грижа за нея.

След погребението тя дори нямаше сили да плаче. Майка ѝ и брат ѝ бяха дошли от Италия, но бързаха да се приберат час по-скоро. Предложиха ѝ да замине с тях, но Мира отказа. Беше съсипана. Позвъни на Катя да се видят, но след като не ѝ отговори, реши направо да отиде у тях. Не се бяха виждали отдавна. Катя ѝ се беше развикала, че отново се е вързала на номерата на Георги, а след това покрай историите в университета и болестта на баба ѝ Мира не я бе търсила. Паркира пред блока на приятелката си и се качи на втория етаж. Познаваха се отдавна и само на нея можеше да сподели мъката си. След третото позвъняване вратата най-накрая се отвори. Катя стоеше по хавлия с разрошена коса:

– А, ти ли си? – като че ли се притесни, но може би на Мира така ѝ се стори.

– Имам нужда да поговоря с теб! – каза ѝ тя.

– Кой е, мило? – чу се мъжки глас от съседната стая.

– О, извинявай, не знаех, че не си сама – измънка Мира. – Ще мина по-късно.

– Добре – Катя, очевидно, бе притеснена.

Мира се обърна да си тръгне и тогава за миг зърна отражението в огледалото. Георги.

По-ужасно нямаше как да стане. Мира изтича на улицата, обляна в сълзи. Какво? Как? Катя и Георги? Защо? За малко да я блъсне кола. Валеше силен дъжд. Мокра до кости, Мира тичаше, без да спира. Лошо ѝ беше, едвам дишаше, гадеше ѝ се. Как? Как беше възможно това? Защо? Въпросите се блъскаха като чукове в главата ѝ. Мразеше всички и най-вече себе си. Как стигна дотук? Тя, амбициозната и самоуверена жена, която имаше толкова ясни цели пред себе си. Защо? Заради някакъв мъж и заради собствената ѝ глупост. Спря на ръба на някакъв строителен изкоп. За миг си помисли да скочи и да приключи всичко.

Прибра се вкъщи. Изключи телефона си. Взе си душ и заспа. Спа почти двадесет часа. Когато се събуди, дъждът беше спрял и слънцето се показваше между облаците. Мира се загледа в прояснилото се небе и си даде сметка, че всичко е в нейните ръце. Реши да започне отначало. Нищо не я задържаеше тук. Нямаше работа, загуби най-близкия си човек, нямаше и приятели. Реши да остави наивната и глупава Мира, която позволяваше да се подиграват с нея, в миналото. Включи лаптопа си и без да провери имейлите и фейсбук страницата си, разгледа няколко оферти за работа и накрая се спря на една. Купи си билет за след два дни и се зае да оправя багажа си. Не си включи телефона и отиде на хотел. Не искаше повече обяснения и оправдания. Беше приключила с мъжете. Те само я нараняваха. Първо баща ѝ, който беше изоставил и нея, и брат ѝ, и майка им. После Георги. Само при мисълта за него потръпна. Чувстваше се разочарована и от доскорошните си колеги. Толкова малко ли им трябваше, за да я отпратят? Та тя беше посветила последните няколко години изцяло на работата си и науката. За Катя дори не се сети. Не си струваше. Повече нямаше да плаче за никого.

Напусна хотела и се отпрати към летището. Не знаеше за колко време заминава, но усещаше, че ще започне начисто. Твърдо реши да остави зад гърба си разочарованието, болката и лъжите.

Вече нямаше да бъде наивното момиче, вярващо в любовта, изпълнено с илюзии и всепрощаващо. Щеше да докаже на всички, че може да постигне непостижимото, стига да го иска. Поне се надяваше да е така. Дали обаче някога щеше отново да повярва в любовта и доброто у хората, или завинаги ще загърби тези чувства? Сега не беше време за сантименталности. Докато самолетът се извисяваше нагоре, Мира почувства прилив на надежда.

3

– Най-после дъждът спря! – Стефан придърпа един стол и седна до брат си на голямата дървена веранда.

– Да, крайно време беше. Все пак е август.

Никола се намести, придържайки превръзката на ръката си. И двамата от деца обожаваха аромата на тревата след дъжд. В детството им всичко изглеждаше особено красиво. Зеленото се разстилаше във всичките си нюанси, огрявано от слънцето, а капките дъжд проблясваха на светлината като мъниста. Ароматът на трева и борове се носеше навсякъде. Отдалеч се чуваха конете, които цвилеха доволно.

– Как си? Боли ли те?

– Малко, но не казвай на мама, че ще вдигне кръвното. Знаеш, че малко ѝ трябва.

– Няма, спокойно. Ще се оправиш, отърва се леко, да знаеш!

– Така е. Тези две седмици тук ще ми дойдат добре. Имам нужда от почивка. А и мама така ме глези, все едно отново съм дете.

– Внимавай да не ти хареса и да решиш да останеш, главен комисар Георгиев. Татко само това чака, нали знаеш? – Стефан се разсмя гръмогласно. – Какво каза Соня, като разбра, че ще сте при нашите за известно време?

– Какво да каже? Полуля от радост. Че тя само това чака. Ако знаеш колко пъти сме се разправяли по този въпрос. Тя иска да се преместим тук за постоянно. Било добре за децата, да растат сред природата, на чист въздух.

– Знаеш, че много-много не ми е симпатична, но е права за това.

– Права неправа, тук сме за две седмици. Няма да издържа повече. Работата ми е такава, че трябва да съм непрекъснато на линия. А и тук е прекалено забутано. Татко ще има да ме навива да поема част от работата в конфермата ... Няма начин.

– Какво точно стана? Как те простреляха?

– Нали ти казах? Колегите извършваха рутинна проверка на пътниците. Двойка – мъж и жена, които пътуваха за Рим, отказаха да включат лаптопа, който носеха. Отведохме ги в стаята за проверка.

– Защо да включат лаптопа?

– Това е ново разпореждане. При поискване, всички преносими компютри трябва да са включени. Има много случаи, когато частите им се премахват, а на тяхно място се поставят контрабандни стоки, най-често наркотици.

– Брей! Нямахте да се сетя. И какво?

– Ами, след като ги отведохме, отново настояхме да включат устройството и след поредния им отказ...

– Е, как така, просто казват: „Няма“, така ли?

– Мъжът каза, че бил стар модел, батерията не работела и затова. А приличаха на съвсем обикновена двойка, заминаваща на почивка в Италия. Колегите отвориха лаптопа и вътре какво да видим – няколко торбички, натъпкани с монети.

– Интересно! Да, много интересно.

– Аз тъкмо се обаждах да докладвам за извършен арест, когато колегата се обърна с гръб към тях. Голяма грешка. Остави оръжието си без надзор. Нов е, но това не го оправдава. Мъжът го издебна, взе пистолета и стреля по него. Аз скочих да го хвана и тогава ме простреля в рамото. Това е!

– Сега къде са?

– В ареста. Ще има дело за контрабанда на антики и нападение над полицаи. Според мен те са част от добре организирана група за износ на ценни предмети. Има такива канали, но тепърва ще се

изясняват подробностите.

– Страхотна история! – очите на Стефан блеснаха. – Ето тема за статията.

– Стига си ме разпитвал, знаеш, че засега не мога да ти кажа повече.

– Хайде, момчета, идвайте. Вечерята е готова – гласът на Ася прекъсна разговора.

– Не сме приключили още, стана ми много интересно. Ще си поговорим после, нали? – Стефан стана.

– Знаете, че баща ви не обича да седи сам на масата. Да видите само как се е постарала Олга. Има от пиле мляко.

Олга и съпругът ѝ Наско работеха за семейството от години. Той помагаше на конярите и отговаряше за конюшните, а Олга се занимаваше с децата, когато бяха малки. Обичаше ги като свои. Сега се грижеше за пазаруването, готвенето и реда в къщата, беше нещо като икономка и довереница на госпожа Георгиева.

Иван Георгиев се гордеше много със своето имение, както обичаше да нарича конефермата си. А всъщност си беше точно имение. Голямата къща, в която живееха с Ася, се намираше сред разкошна градина – растяха рози, ириса, камелии, цъфтящи храсти и зелени дървета, сред които имаше няколко алпинеума. И всичко това се поддържаше перфектно. От едната страна на къщата имаше басейн, а от другата дървена беседка. Обзавеждането на цялата къща беше дело на най-нашумелия интериорен дизайнер в града. Като се започне от цвета на стените и мебелировката и се стигне до най-дребния детайл – картина, ваза или нощна лампа – всичко си беше на мястото, безупречно съчетано стилово и цветово с атмосферата на помещението.

В далечния край на комплекса се намираха конюшните, помеще-

нията за закрита езда и манежът. Отглеждаха чистокръвни арабски коне. Тази порода е сред най-старите в света, от нея са създадени много други, както за езда, така и за впряг. Арабските коне имат елегантна осанка и са изключително бързи и работоспособни. В конюшните имаха и чистокръвна английска порода коне, които се използват главно за хиподрумни надбягвания. Притежаваха и източнo-български, както и няколко понита.

Съпругата му Ася пък създаде Сдружение за изкуство и култура, една от целите на което беше да подпомага деца с проблеми с общуването. Чрез рисуване, моделиране и други занимания на открито, както и общуването с конете децата малко по малко успяваха да се социализират. Ася отговаряше и за отдиха на клиентите след езда. Тя организираше и много специални събития – сватби, рождени дни, партита по различни поводи. Всичко това допълваше прекрасно основната дейност на конефермата.

Днес Олга наистина беше надминала себе си. Масата бе отрупана с всевъзможни вкусотии. Имаха все пак повод, а и цялото семейство се беше събрало. Салата от ситно нарязани домати, печени чушки, яйце, сирене, копър, разядки от печен патладжан с подправки, плата от различни сирена, диви гъби на тиган с пресни билки и пилешки дробчета със сини сливи. Олга беше приготвила и своя специалитет – печен на пещ телешки шол, шпикован с моркови и чесън, и задушени картофи. Не липсваше и любимата на Никола баница с локум.

Тук бяха всички от семейство Георгиеви. От едната страна седяха Никола, жена му Соня и двете им деца – тринадесетгодишният Виктор и десетгодишната Силвия. Срещу тях – Стефан и майка му, а централното място заемаше баща му.

– Да започнем с чаша бяло вино – предложи Иван. – За здравето

на Никола и за всички нас. Да се събираме по-често! Наздраве!

– Но по-хубави поводи, не така! – добави Ася.

– Наздраве! – звън от кристални чаши огласи тихата привечер.

– Е, Стефане, как върви работата? – Иван насочи строгия си поглед към по-големия си син.

– Върви. Добре съм. Имам страхотна идея и ако всичко мине добре с шефа, на теб пръв ще разкажа.

– Само да не се забъркаш в нещо. Тревогите покрай брат ти ми стигат – уж на шега се обади Ася. – Аз за още внуци си мечтая и най-накрая да те видя задомен.

– Милата ми майка, не се тревожи за нищо, кралице – Стефан се наведе към нея и нежно я целуна по бузата. – Като му дойде времето. Млад съм още, рано е.

– Все така казваш, но времето си минава.

– Мисля да засадим асми долу към реката – смени темата Иван. Знаеше докъде ще доведе подобен разговор, а не искаше да си развалят вечерта.

– А сега пък лозе ли ще правиш? – Стефан отпи от виното. – Всъщност защо пък не? Ще си пием от наша реколта.

– Да, там има много пустеещи терени. Мисля, че са подходящи.

– Че ти какво разбираш от лозарство? Цял живот се занимаваш с коне – засмя се Ася.

– Говорих със специалист от София. Ще обсъдим какви сортове да засадим и всякакви подробности.

– Ех, татко – кипиш от енергия, браво на теб! – Никола се усмихна въпреки леката болка в рамото.

– Такъв си е той, моят Иван! – Ася обичаше мъжа си толкова силно, колкото в деня на годежа им преди тридесет и пет години. Скоро щяха да празнуват ленена сватба.

– Наско, елате, елате. Сядайте! – обърна се Иван към току-що появилата се двойка. – Сядайте там, до Стефан.

Наско и Олга не само работеха за Георгиеви, те бяха станали част

от живота на семейството.

– Тъкмо казвах, че обмислям да направим малко лозе край реката. Ти какво мислиш? Ще се справим, нали?

– Е, то ние ако не се справим, кой? – На Атанас му харесваше работата с Иван, живееха в една пристройка към голямата къща, а и парите бяха повече от добри. – Аз разбирам това-онова, ще помагам, знаеш.

На другия край на масата, забола нос в телефона си, Соня следеше броя харесвания във фейсбук страницата си – цял следобед усърдно бе качвала снимки на шикозното имение. Искаше всичките ѝ приятелки да се пръснат от завист. Снима се в басейна, в градината с розите, вътре в къщата, изобщо вложи всичко от себе си. Хората често компенсират усещането си за собственото неудовлетворение от живота, като разглеждат снимки и постове в профилите на свои приятели или дори непознати, на които завиждат по някаква причина. Соня многократно се бе чувствала така. Сега беше дошъл моментът да завиждат на нея, да искат да ѝ подражават.

От момента, в който Никола ѝ предложи да се оженят, Соня мечтаеше да се преместят тук. Не разбираше защо той се инати да живее в скапания им апартамент в „Люлин“. Можеше да работи с баща си, а тя да се излежава по цял ден край басейна. Не харесваше миризмата на конете, но беше готова да се жертва. Та нали е единствената снаха в семейство Георгиеви, а децата ѝ – единствените внуци и потенциални наследници на Иван Георгиев!

Соня беше на тридесет и три години, дребна, с дълга, черна коса. Минаваше за красавица и имаше много обожатели. Първоначално бе хвърлила око на Стефан. С неговите катраненочерни коси, които обграждаха хубавото му, мургаво лице, малките трапчинки, които се образуваха, когато се смееше, леко наболата му брада и пламтящите

му, загадъчни, тъмни очи, той определено беше красив. При това – син на преуспяващ бизнесмен. Комбинация, която не беше за изпускане. Особено за момиче от квартал „Надежда“, мечтаещо за безгрижен живот.

Стефан обаче не искаше и да чуе за брак, деца и какъвто и да е вид обвързване. *Някои неща се нуждаят от свидетели – престъпленията, съдебните процеси, брачните церемонии. Да продължавам ли?* – обичаше да повтаря Стефан. Водеше бохемски живот, пътуваше много, прекарваше цели нощи по баровете, когато не пишеше поредната си обсебваща история.

Соня бързо прецени, че си губи времето със Стефан, и веднага се ориентира към Никола, който беше сериозен, стабилен и мечтаеше за семейство като на родителите си. И тя му го осигури. Роди почти веднага, първо, момиче, а после и момче. Свекърът ѝ беше на седмото небе и ги отрупваше с подаръци. Обеща да поеме всички разходи до завършване на висшето образование на внуците си. Единственото, с което Соня не успя да се справи, бе да убеди мъжа си да се преместят в имението в Кокаляне. Засега! А сега се откриваше чудесна възможност, щяха да прекарат тук две седмици, а тя щеше да направи всичко, за да останат за постоянно.

Соня никога не бе работила и не възнамеряваше да го прави. Пари не им липсваха. По цял ден висеше с приятелките си по кафенетата, клюкарстваха или ходеха на масаж. Соня обаче си бе навила на пръста, че ще живее в палата на Иван Георгиев.

– Соня, излез от този фейсбук! Виж каква хубава вечер е – обади се Стефан. Той не я харесваше, не беше забравил как му се увърташе навремето. Търпеше я заради брат си. Надута и безполезна!

– Преглеждам нещо, но както и да е, спирам. Извинете ме! – Соня се усмихна пресилено.

– Да не си търсиш работа? – Стефан откровено се заяждаше.

– Не, пиша си с Верчето. Пита ме за теб.

Вяра беше приятелка на Соня, която си падаше по Стефан. Бяха излизали няколко пъти, но тя си въобрази, че ще го оплете и също като приятелката си ще си живее живота.

– Прати ѝ поздрав и тогава. Ще ѝ звънна някой път.

Стефан намираще Вяра за хубавичка, но само толкова. Не вярваше на жените. Освен на майка си. Всички имаха задни мисли, бяха използвачки и лъжкеници.

– Коя е Вяра? Трябва ли да знам повече? – заинтригува се Ася.

Вечерята бе приключила и Иван си играеше с внуците, които виждаше по-рядко, отколкото му се искаше.

– Не, майко, не ти трябва да знаеш за нея. Просто е приятелка на Соня – на Стефан не му се започваше подобен разговор. Искаше да чуе от брат си още за откраднатите монети.

– Брат ми, хайде да пийнем нещо до басейна! – кимна той на Никола.

– Както кажеш, брат ми! – Никола също се бе отегчил от женските приказки.

Двамата се отдалечиха и седнаха на една от дървените пейки под големите розови храсти.

– Хайде, давай – започна Никола. – Знам, че цяла вечер чакаш да останем сами, за да ме разпитваш. Какво искаш да знаеш?

– Подробности около случая с откраднатите монети. Много интересна история.

– Не мога да ти кажа много, преди да приключи следствието.

– Добре де, колкото можеш. Хайде, трябва да напиша готин репортаж. Може да ми помогнеш малко.

– Добре. След като задържахме двамата куриери и конфискувахме контрабандната стока, монетите бяха дадени за оценка от експерт. Стана ясно, че пратката се състои от над 155 антични и средновековни сребърни, бронзови и медни монети, предназначени за износ в

Италия. Съгласно закона за културното наследство представляват движими ценности.

– В Италия?

– Да, там има пазар за антики и не само там. Дилърите се свързват с известни търговци и колекционери, на които продават откраднатите предмети. Има и такива, които си ги поръчват.

– Какво имаш предвид?

– Ами, нумизмати или просто богаташи, които колекционират разни антики. Например дадена монета може сама по себе си да не е скъпа. Имам предвид метала, от който е направена. Но на някой колекционер му липсва точно тази, за да попълни сбирката си. Тогава си я поръчва на каналджии и е готов да плати големи суми. Те от своя страна пускат по веригата какво се търси и така.

– Колко стари са тези монети? – интересът на Стефан растеше с всяка дума, казана от брат му.

– Според експертите най-ранните са от началото на V век преди новата ера, а най-късните от XVI век.

– Еха! А скъпи ли са? Ти каза сребърни и бронзови. Няма ли златни?

– Има. Доколкото разбрах, повечето са направени от сплав от злато и сребро, със следи от мед и други метали. Нарича се електрон, или електрум, нещо такова.

Стефан извади малкия си бележник и започна да си води записки. Темата определено го интересуваше и не само заради статията, която трябваше да предаде. Историята и антиките го привличаха открай време.

– Най-многобройни са римските сребърни и бронзови монети – продължи да разказва Никола. – Има монети на македонския цар Филип II и на тракийския цар Севт III. Нашите специалисти казаха, че особено впечатляващи са тетрадрахмите от остров Тасос от II век преди новата ера. Имало също и някакви квинари, май така им казват. Не помня точно.

– Какво за тях? – Стефан си записваше всичко. После щеше да

провери в Гугъл.

– Това са монети с нисък номинал. Били сечени по времето на Октавиан Август. А, да, и драхми на император Траян. Сечени са в Ликия и Кападокия в Мала Азия.

– А откъде са се взели тези монети?

– Допускаме, че са част от монетно съкровище.

– Това с лаптопа ми стана много интересно!

– Така си е. Първоначално всичко изглеждаше наред ... – Никола се оживи, защото заразказва как се е отличил в акцията. А и от това разбираше, а не като монетите, за които бе чул от следователите и експертите.

– Е, как се усетихте, че има нещо нередно?

– От няколко месеца всички служители са инструктирани да обръщат особено внимание на електронните устройства, които пътниците качват на борда на самолетите. Всичко – от лаптопи, мобилни телефони до детските игри – се проверява, защото представляват идеално скривалище за контрабандни стоки. Изваждат се частите им и в празните пространства се поставят пакетите със стоката.

– Тоест, ако го включат и работи, няма проблем. Щом отказва, явно има нещо.

– Горе-долу. Разбира се, може наистина да е изтощена батерията, но тогава се свързва със зарядно устройство. При тези двамата просто пролича, че нещо не е наред. В стаичката за проверка включихме компютъра в мрежата, той, естествено, не проработи. Колегата го разглоби и вътре си бяха прилежно наредените торбички с монети. Онези преbledняха. Жената заобяснява, че не знаели нищо, че лаптопът не бил техен, че някой им го дал, а те не подозирали нищо. Мъжът също отричаше. Аз казах, че са арестувани, и всичко това ще се изяснява по време на разследването. Тръгнах да се обаждам на дежурния офицер и както ти казах, другият колега, новак, взе, че се обърна с гръб към тях. Последва престрелка, аз се намесих и бях прострелян.

– Егати наглият тип, как си го е представял, че ще се отърве?

– Едва ли го е мислил, по-скоро се е паникьосал. Пробвал е да избяга, за да се спаси.

Цяла нощ Стефан седя, надвесен над лаптопа си. Провери всички неща, казани от брат му. Оказа се, че има много подобни случаи. Бяха замесени иманяри, охранители на музейни експозиции, собственици на обменни бюра... Много актуални бяха организираните канали за нелегален трафик на антични предмети в чужбина. Брат му спомена Италия, но излизаше много информация и за Испания, Швейцария, Русия и САЩ. Хората, очевидно, даваха цяло състояние, за да притежават някой древен предмет, картина или монета. Друго, което привлече вниманието на журналиста, бе фактът, че част от монетите са сечени в Ликия и Кападокия. Преди няколко години ходи в Кападокия и остана очарован от красотата и мистиката на този район.

„Земята на красивите коне“, така наричаха Кападокия, която е като необятен музей на открито, включен в списъка на ЮНЕСКО за световно културно-историческо наследство. Областта е известна с причудливите си скални образувания, резултат от едновременното изригване на двата вулкана Ерджияс и Хасандаг. Под въздействието на водата и вятъра са се оформили истински природни шедеври. Ранните християни са се заселвали тук, за да изповядват свободно религията си. От тях са останали скалните църкви в Гьореме. Областта е известна и с виното си, ръчно изработените килими и хотелите, построени в пещери, повечето от които са били обиталища на древните жители на Кападокия. А някои от пещерите в Юргюп са превърнати в нощни клубове и барове, където кипи невероятен нощен живот.

За Ликия обаче знаеше малко, почти нищо. Прочете набързо в интернет за древните царства в Мала Азия – Лидия, Кария, Ликия и Памфилия. Отбеляза си да намери цялата информация за тях и за античните монети, щом му остане време. Интуицията му подсказваше,

че тази работа е по-дебела и си струва да бъде проучена.

Стефан завърши статията си в ранните часове на утринта и доволен, се излегна на голямото меко легло. Заспа моментално, унесен от шумоленето на дърветата навън.

ГЕРГАНА ЛАПТЕВА

е родена в гр. София на 17 февруари 1977 г. Завършва Националното училище по изящни изкуства „Илия Петров“ със специалност „Живопис“ и получава магистърската си степен в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със специалност „Палеонтология“ към Геолого-географски факултет.

Автор е на книгите „Непознатата южна земя – Terra Australis Incognita“, „Посока юг – пътуване към Антарктида“ и „Врата на боговете. Южна Америка – истории от земята на инките“.

Работи в Българския антарктически институт като ръководител на отдел „Културна и административна дейност“.